

Gudstjänst 14.3 2004, Jan Nilsson

Nåd vare med eder och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Låt oss bedja: Herre vi tackar dig för att du har fört oss tillsammans omkring ditt ord. Vi tackar dig för dessa dagar, för tillfällena till möten mellan ditt folk. Vi ber dig, Herre, att du skulle ge oss nåden att få lyssna till ditt ord, det du säger, det som är fast och det som förblir. Vi ber dig, Herre, om nåden att vi inte skulle utsläcka din ande. I ditt namn. Amen.

Jag tänkte stanna inför episteltexten från Ef. 5:1–11.

”Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn. Och lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för oss som offergåva, ett välluktande offer åt Gud. Men otukt och allt slags orenhet eller girighet skall inte ens nämnas bland er, det anstår inte de heliga. Inte heller passar sig fräckt och oförnuftigt prat eller tvetydigt skämt. Tacka i stället Gud. Ni skall veta att ingen otuktig eller oren eller girig – en sådan är en avgudadyrkare – skall ärva Kristi och Guds rike. Låt ingen bedra er med tomt prat. Allt sådant nedkallar Guds vrede över olydnadens barn. Ha därför ingenting med dem att göra. Ni var en gång mörker, men nu är ni ljus i Herren. Vandra då som ljusets barn. Ty ljusets frukt består i allt vad godhet, rättfärdighet och sanning heter. Och pröva vad som är Herren kärt. Ha inget att göra med mörkrets ofruktsamma gärningar utan avslöja dem i stället.”

Vi har tidigare mötts av ordet: ”Ge akt på er själva och på Guds hjord.” Om vi ett ögonblick skulle tänka oss in i Satans situation – det är ju naturligtvis bara mänskliga spekulationer – och bli satta i hans strategirum ett ögonblick: Var tror du att han siktar i dag? han vill ju alla människors förtappelse. Han vill, att Guds fasta ord skall ersättas av någonting annat. Han vill att så många som möjligt skall gå miste om hans nåd.

Vart skulle du rikta vapnen, om du var hans överbefälhavare? Utan att på något osunt sätt sätta oss i centrum, så tror jag att du och jag är föremål för en särskild omsorg från Satan. Inte på grund av någonting som vi är i oss själva, men på grund av Guds nåd, att vi är älskade av Gud, återlösta med Guds Sons blod, döpta i Faderns och Sonens och den Helige Andens namn, på grund av att vi är föremål för Guds kärlek.

Vi är utvalda. ”Du har befallt om min frälsning” står det i Psaltaren 71. Är det så att vi hör Herren till, så är det helt och uteslutande hans förtjänst. Och vi är innerligt hatade av den onde.

Många av oss har också fått en ordets kallelse, ett särskilt ansvar, en särskild gåva och en plats att föra ut Guds ord. Vi är lästa av sammanlagt tusentals, kanske hundratusentals människor, som Kristusbrev till världen. Vi är innerligt hatade. Och vi är föremål för en särskild omsorg, en förtappelsens omsorg från den onde. Ge akt på dig själv, står det först, och på Guds hjord.

”Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn.”

Ni äger en rättfärdighet som övergår allt, som inte är befläckt av något mänskligt, utan som är Guds egen rättfärdighet och fullkomlighet: Jesu Kristi rättfärdighet. Ni, som är fria, bli Guds efterföljare! Det kan översättas ”imitatörer”. I Studiebibeln står det något så vanvördigt som ”efterapare”.

Du är kallad att vara Jesu Kristi efterföljare rent bokstavligt. Du får följa honom in genom den öppnade himlaporten, ren, fullt fri från dina synder. Du får gå in i himlens glädje med upplyft huvud. Du är kallad att här på jorden vara Jesu Kristi efterföljare. Du är kallad att följa honom som gick omkring och gjorde gott, som kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

”Lev i kärlek, såsom Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för oss som offergåva, ett välluktande offer åt Gud.”

”Var därför fullkomliga”, läser vi på ett annat ställe. Det är lagens krav, också när det gäller detta med kärleken. Den exempellösa kärleken utgav sig själv för dem som inte hade förtjänat det. Han tog straffet för dina och mina religiösa synder, våra skamligaste synder, som handlade om att ersätta Jesus, att förbättra det han har gjort. Att få ett gott samvete genom olika kompensatoriska betenden och åtgärder. Han dog på ett kors för våra besmittade ambitioner, för vår egoism, för vår självförgudning. För vår iskalla likgiltighet mot Gud, mot hans ord och många gånger mot våra medmänniskor.

Det steg upp en vällukt från det stora brännoffret, när Jesus Kristus dog i ditt och mitt ställe, för våra synder, för våra pastors- och predikantsynder. För egenrättfärdigheten, som ropar mot himlen. För dubbellivet. För Internethorandet. För all otukt och orenhet. För girigheten, den fina synden, som det talas mycket om i Bibeln, men litet hos oss. Han dog för verkliga synder. Han bar straffet, den ende, vars kamp var ren. Den ende, vars liv skulle tålas att visas där uppe på skärmen. Han är din och min ställföreträdare, din och min återlösare, din och min medlare, Jesus Kristus. Han har dött för mig, han har dött för dig.

Det är han som är godkänd och Gud behaglig. Och genom honom får du vara Gud behaglig. Det är din väg han har gått genom livet. Det är dina prövningar, dina frestelser han har mött. Det är ditt straff, som han har tagit, det är sonat.

Vi ser på korset vad dina och mina synder är värda. Men, vi ser så mycket mer. Vi ser att våra synder tas bort. Vi ser våra synder sonas. Vilken kärlek!

Jag vill läsa några Lutherord, som är skrivna över den andra versen.

”Att ge sina egenkära inbillningar till spillo, det är det förnämsta stycket av kärleken till nästan. Väl kan jag tjäna min nästa med mitt lekamliga goda, med arbete och möda, och visst kan jag hjälpa honom genom förbön och undervisning, besöka och trösta honom när han är sjuk och bedrövad. Mätta honom när han är hungrig, eller befria honom när han är fången. Men om jag kunde ha fördrag med min nästas svaghet, skulle det dock vara det allra högsta beviset på kärlek. Men den bristen kommer alltid att finnas hos oss, att vi inte kan göra detta så fullkomligt som Kristus. Han är den klara solen, ren och utan fläck. Emot denna sol är vårt ljus som ett antänt halmstrå. Hos honom är en glödande ugn full av eld, en fullkomlig kärlek. Likväl är han nöjd, om vi blott tänder ett litet ljus och i någon mån ställer oss så, att vi låter kärleken brinna och lysa fram.

Men här nödgas vi alla finna brist hos oss själva. Akta dig för att fälla domen. Där är inte Kristus. Se i stället hur han gjorde, när han med sin vishet tjänade sina lärjungar och hade fördrag med deras dårskap, då de stapplade och föll. Det är ett icke ringa bevis för kärlek, om du kan ha fördrag med din nästa, när han är svag i tro eller kärlek. Vägen är Jesus. Kärleken som håller inför Gud, det är Jesu kärlek. Du och jag är kallade att vandra i hans kärlek och vara hans efterföljare.”

Förra söndagen mötte vi en människa som hade bjudit hem Jesus. Och det kommer en synderska till Jesus, som tränger sig fram, som går genom alla konventioner och går fram till Jesus. En bjuder hem honom till sitt hus. Och nu skall vi bjuda in honom till vårt hus.

Den stolte fariséen Simon har en skiljande stolthet, en berömmelse som gör att Jesus inte till honom säger: ”Dina synder är dig förlättna.” Han har en berömmelse, som skiljer honom från Jesus, trots att hans liv och färd är inriktad på Guds ord.

Detta var en fara som Paulus stod i. Det var en kamp för Paulus. Är det en kamp för oss?

”Men allt det som var en vinst för mig räknar jag nu som förlust för Kristi skull. Ja, jag räknar allt som förlust, därför att jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som

avskräde, för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron.” (Fil. 3:7–9)

Det var inte bara en kamp för Paulus. Det var också en kamp för Gud att behålla Paulus, där han hade behov av Jesus och där han blev frälst av nåd. Ja, han var tvungen att lägga på sitt barn ett livslångt lidande, en påle i köttet, för det fanns hela tiden en risk att Paulus skulle förhäva sig. Denna skiljande stolthet är kanske problemet i denna lokal, i mitt hjärta, i mitt liv, i ditt. Kanske den är ett ännu större problem än den orenhet, som vi kanske känner av mera. Stolta ögon och ett högmodigt hjärta. Gud förbarma dig över mig.

”Men otukt och allt slags orenhet eller girighet skall inte ens nämnas bland er, det anstår inte de heliga. Inte heller passar sig fräckt och oförnuftigt prat eller tvetydigt skämt.”

Den onde vill vänja ditt samvete vid synden. Han vill flytta Guds råmärken. Han vill få dig att skratta åt synden, antingen det sker genom slipprigt tal eller genom de där scenerna i filmerna, som får ditt hjärta att klappa litet fortare. När hordomen kommer rakt in i ditt hem, när du berömmar dig av din kristliga frihet, att se andra människor ha samlag, som är kryddan i så mycket.

Min vän, i Jesu namn vill jag säga dig: det passar sig inte för dig, du som är Guds älskade barn. Du har ingenting med detta att skaffa. Det skall inte nämnas, det skall inte ses, det som vårt gamla, otuktiga hjärta har lust att se. Finns det något för dig som inte passar sig, eller är du så fri så att ingenting är farligt längre? Gäller detta Guds ord dig eller har du utvalt andra ord som kan passa dig?

Upplev det inte så som att jag vill kasta saken på dig och inte på mig själv. Jag är den svagaste av er alla, och jag är besmittad med all synd. Jag är utvald i Kristus, jag är älskad av honom. Han vill ha mig hem och djävulen vill ha mig bort. Och så länge jag står här på jorden, står det kamp om min och din själ.

Och kanske inte fronten alltid är där du och jag tror. Djävulen öppnar flera fronter. Han är ingen dum krigsherre. Det står ord som fly och lämna och överge de dina. Det skulle kunna nämnas mycket om detta. Det finns mycket förmaningar i bibeln, o, så många förmaningar, procentuellt mycket mer än det som finns i våra predikningar, tror jag. Det finns livsfarliga gemenskaper som vi måste lämna. Det finns synlig och osynlig synd, som vi måste lämna.

”Ni skall veta att ingen otuktig eller oren eller girig – en sådan är avgudadyrkare – skall ärva Kristi och Guds rike.”

Tänk om Jesus kommer tillbaka innan vi hinner ut genom den här dörren! Han skall hämta sitt folk hem. Då skall det bli en och annan katolsk präst, som trots sin lära skall hämtas hem till Jesus. Och det som inte stämde, det skall brinna upp, och själv skall han bli frälst, dock såsom genom eld. Men ingen som har slutit förbund med synden, ingen som försvarar och som lever i synd, ingen av dessa skall ärva Guds rike.

”Låt ingen bedra er med tomt prat.”

Det är gott om tomt prat. Det är gott om själisk predikan. Det är gott om sådant som sätter känslan i svall men som inte stämmer med Guds ord. Det finns tomt prat, som ursäktar synden, som nullifierar synden. Det blir liksom inget problem, synden blir inte farlig längre.

Det kanske är en dålig jämförelse, men det var mycket uppmärksammat i Sverige för några veckor sedan, när det visade sig att det var knappt straffbart att gå in på en restaurang och äta mat och så sticka från notan. Åklagaren tog inte upp det, det var inte stöld, det var bedrägligt beteende. Ja, man kan skratta eller gråta åt mycket i Sverige.

Men det finns en skillnad där. Det finns en makt, som ibland kommer i de vitaste kläder, och han vill på olika sätt göra dig och mig orädda för synden. Inte på rätt sätt, så att vi ser den sonad och borttagen i Jesus Kristus, så att vårt hjärta fylls av glädje, av helgande glädje, utan som gör oss trygga att stå kvar i synden. Syndens tillåtelse i stället för syndens förlåtelse. Ordet tas inte bort ifrån oss, men det ges en helt annan innebörd, och Gammeladam får på ett eller annat sätt leva ostörd.

Vi är kallade att vandra som ljusets barn.

”Ni var en gång mörker, men nu är ni ljus i Herren. Vandra då som ljusets barn.”

Det står, att vi är ett brev till världen, ett Kristusbrev. ”Ett Kristusbrev till världen är var och en som tror”, står det i en norsk sång. Du är läst av återlösta själar för vilka Jesu blod rann. Vi är skapade och återlösta till att göra goda gärningar, så att människorna skall se det och prisas Gud därför.

Står det så i Guds ord? Stämmer det med Bibeln? Ja, de skall söka efter anledning hos dig att själva inte hörsamma Guds ord. Man kommer att hata oss för Jesu Kristi namns skull. Och då vi arbetar på skolan, på kriminalvårdsanstalter, på behandlingshemmen, i grannskapet, så skall man läsa och söka efter anledningar att själva inte behöva ta Guds ord på allvar.

”Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn.”

Ni som är frälsta helt och hållet av nåd, utan gärningarnas inblandning, utan annan förtjänst och berömmelse än den som står för Gud Fader i himmelen. Men vilken berömmelse, vilken frälsning, vilket hopp, oåtkomligt för den onde! Kallade att bära frukt.

I andra Timoteusbrevet säger den helige Ande genom Paulus: ”Du mitt barn, hämta kraft i den nåd som finns hos Kristus Jesus.” Du får komma till Jesus Kristus som synderskan som trängde sig in på bjudningen i Simons hus. Du får komma med allt det som är besmittat i ditt liv. Du får komma med alla avhuggna öron. Petrus tog sitt eget svärd och han högg, och Jesus helade. Du får komma till honom som är Återlösaren och Frälsaren för såna som dig och mig. Som ibland har vunnit diskussioner med det orenaste medel. Jesus talade när han skulle tala, men ibland teg han. Hans kamp var ren inför Gud. Den var befriad från det myckna orena som har funnits och finns i min kamp. Han är min Frälsare, han är din Frälsare.

Och så kan det vara olika vägar framöver, men Vägen är Jesus. ”Jag är vägen, sanningen och livet”, säger Jesus. Han är Vägen. Han är den farbara vägen för sådana som dig och sådana som mig, och för människorna där ute.

Så kom lärjungarna tillbaka glada, uppfyllda av att det hände saker där de var, och de onda andarna vek. Jesus är så ofin så att han säger: ”Gläds inte att de onda andarna är er underdåniga, men gläds över att era namn är skrivna i livets bok.” Och så får det vara vår tröst och vår glädje. Barnskapet, det är ännu större än medlemsskapet.

”Jag är vägen, sanningen och livet.” Vilket budskap att leva på och vilket budskap att bära ut, den tid som vi kan få nåd att verka. Amen.

Herre, så tackar vi dig för den väg som du har gått. Vi tackar dig, Herre, för allt det vi har i dig. I ditt namn . Amen.